

# KIS LAP



1904. február 7-én.

Ára negyedévre 2 kor, Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.



SZEGÉNY KIS ÖZIKÉM. (Lásd a 92. lapon.)

# János generális.

ELBESZÉLÉS  
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.



IRTA  
GODA GÉZA.



III-ik  
FEJEZET.

(Folytatás.)

AZ ASZTAL végén most fölállt egy legény. Áthajolt az asztalon, miközben feldöntötte az előtte álló boros üveget; de rá sem figyelt a fölborult üvegre. Tölesért formált a tenyeréből s nagy-izgatottan mondá:

— Mit beszélsz öcsém? Hogy a kömlödi paraszt népet bántották az ujbári kajmakám katonái?

— Azt mondom.

— És hogy nem menekült meg senki?

— Azt nem mondom, de sok összetört ember jött a séllyei kollégiumba, asszony is volt köztük, gyermek is. A legtöbbje meggyógyult, de egy még betegen fekszik maig is. Öreg asszony már s a fia itt van Komáromban, lovas vitéz.

A katona most hirtelen kiegyenesedett, félre esapta a süvegét, aztán nekilódult az asztalnak, kítátotta a száját, mint ha káromkodni akarna. De aztán csak nem káromkodott, hanem úgy állt szótlánul, remegve, szemeiből lassan megindult a könny.

— Talán kend a Gál András? kérdezte Janesi szomoruan.

A katona némán intett a fejével.

— Ne szomorkodjék vitéz uram mondta most Janesi. Édes anyját magam is láttam. Ő mondta, hogy keressen föl kigyelmedet Komáromban. Gál Jánosné asszonyom már jobban van, az öreg doktor azt mondja, hogy föl is épül egy pár nap múlva.

A katona most már oda lépett Janesihoz, kezét szorított vele és csak annyit mondott neki:

— Köszönöm. Áldjon meg érette az Isten!

A többiek csak ültek. A gyertya lángjába bámultak bele s egy szót sem szóltak, míg végre Csiperke uram emigy töré meg a esöndet:

— No fiuk, hát ne gubbaszkodjatok most mint a baglyok. Ugy vélem, hogy ilyenkor nem busulásnak vagyon alkalma, hanem a kard-ki-kardnak.

— Igaz! hagyta rá a szót az öreg huszár s már föl is ugrott. Hamar a paripát, a kardot, a pisztolyomat. A csákányomat is a nyereg kápájára!

A fiuk fölugráltak.

Csiperke Márton uram még a bor árát sem kérte tőlük. Magyar katona nem fizetett nála, de a német a dupláját szám-  
lálta le a bor árának.

A szent-András templomban éppen tizenegyet ütött az óra, mikor a legények a vár elé értek. Ott megzörgették az őrház ablakát, amire egy huszár kinyitotta a kaput. Elővezették lovaikat, pisztolyukat az övükre akasztották, a csákányt a nyereg kápara, és így fölkészülve indultak el a Rác-utcán a szentháromság szobráig. A lovasok itt meg-  
álltak s egyikük beesőngetett a szobor mellett lévő emeletes házikóba.

A csöngetésre megnyílt a kapu s egy öreg asszony jelent meg az ajtóban.

— Adjon Isten Zsuzsa néném, sugta a katona.

— Fogadj Isten édes fiam, felelte az öreg asszony. Tán bizony a hadnagyokat keresitek.

— Azt. Mondja meg neki néném, hogy Ujvárba mennénk pecsenyére. A kajmakám nem nyughatik a bőrében.

— Most indultok?

— Most.

Zsuzsa néni még arra sem ért rá, hogy föleszoszjon a lépesőn, mikor odafenn már sarkantyú-pengés hallatszott, aztán egy szép, fiatal dalia leszólt az alant állókhoz:

— Ti vagytok fiuk?

— Mink volnánk, hadnagy uram! Ujvárba mennénk reggelizni.

A hadnagy, vitézlő Száky Dénes uram erre a szóra már lenn is termett a kapuban. Végig nézett a fiukon s így szólt:

— Magam is mennék veletek. Nem tudok aludni amugy sem, hát vigyetek magatokkal. Itt a lovam?

Elővezették a hadnagy lovát. Zsuzsa néni hozta a pisztolyokat, a nagy rezes kardot, amellyel Száky János uram, emennek nagyapja verekedett valamikor. Száky Dénes felkötötte a kardját, aztán megveregette a paripája nyakát s már fállába a kengyelben volt, mikor hirtelen hátra fordulva, meglátja Jancsít, aki ott állt a lova mellett szép csöndesen, várva míg rá kerül a sor.

— Hát te ki fia vagy?

— Apámé volnék, feleli Jancsi nevetve, ha volna. De már rég meghalt szegény. Anyám sincs. Az Isten nyugossa.

— Mit akarsz?

— Gondoltam hadnagy uram, hogy én is enném az Ujvári peccenyéből, ha nem irigyelnék tőlem.

A hadnagy nevetett.

— Huszár akarnál lenni?

— Az.

— Nem félsz, hogy megéget a török golyóbis?

— Nem félek én, hadnagy uram.

Bátran, nyugodtan beszélt a fiú s Száky Dénes most látta, hogy akivel beszél, az nem is olyan közönséges legény. Villogó fekete szeme van, arcáról az értelem sugárzik s hajlékony szép növésű fiú, kit az Isten is huszárnak teremtett.

— Hát jól van fiam, mondta a hadnagy. Ha olyan nagy a kedved, gyere velünk. Majd meglátjuk mi lesz belőled. Mi voltál idáig?

— Diák voltam a séllyei papoknál, uram. Aztán, hogy árvaságra jutottam, beálltam ugyan-oda kapusnak. Levelet is hoztam a pátertől.

Elővette a levelet s átnyújtotta a hadnagynak. A holdsugárnál átolvasta Száky uram a levelet, aztán füttyentett egyet s fölpattant a lovára.

— Jól van öcsém, szólt még oda Janesinak; de mit fog szólni a páter, ha nem mégysz vissza Séllyére?

— Majd csak szól valamit, mondta a fiú, de én azt nem hallom ugyse.



A hadnagy nevetett. Oda fordította lovát Janesi mellé s feléje nyújtotta a kezét.

— Csak mindig előre fiam, mondta, sohasem hátra! Lehetsz te még generális is!

— Vagy ki tudja! felelt Janesi s kiegyenesedett a nyeregben.

— No még azt mondd meg, hogy mi a neved?

— Bottyán János.

— Bottyán János, ismételte a hadnagy, mint ha jól be akarta volna vésni emlékezetébe ezt a nevet.

Aztán füttyentett egyet. A lovasok sorba álltak s elindultak a Vág-Duna hídjá felé.

Gyönyörű nyári éjszaka volt. A Vág-Duna partján bölintgattak a szomorú füzek s a Csallóköz áldott téerein esöndes suhanással szaladt végig a szellő a rozsok és az érett buza-kalászek között. Olykor esobbant egyet a Vág-Duna vize s a messze falvakból magyar nóták hangjai szűrődtek a levegőbe.

A huszárok énekelni kezdtek. Valami bus, bánatos nóta volt. Bottyán János csak hallgatta s tele volt a lelke gyönyörűséggel.

(Folytatása következik.)

## ÁRVA ZSUZSKA.

**E**GYSZER volt egy árva kislány. Ugy hitták, hogy Zsuzska. A szülei meghaltak, mikor még egészen kicsike volt. Jó öreg nagyanyjával lakott egy alacsony kis kunyhóban.

Míg nagyanyó fiatalabb volt, eljárt mosni, vasalni, úgy tartotta el magát, meg a Zsuzskát. De most már nagyon öreg volt, nem bírta a nekéz munkát, hát Zsuzskának köllött megkeresni a mindennapi kenyeret.

Zsuzska varrogatott egész nap. A dalos madárkákkel kelt és szaporán hozzálátott a munkájához. Szorgalmasan és jó kedvvel dolgozott. Nagyon szerette nagyanyját, hát szívesen fáradozott érte.

Mikor beesteledett, abba hagyta munkáját, meglocsolta kedves virágait. Azután leült a nagy eperfa alá és nagyanyó mesélt neki szép király-kisasszonyokról, jó szívű tündérekről, akik ajándékot hoznak a jó embereknek.

Egyszer nagy örömhír terjedt el az országban. A szomszéd királyfi megkérte feleségül a király-kisasszonyt.

A király kihirdettette az országban mindenfelé, hogy aki az ő leányának az esküvőjére a legszebb ruhát varrja, nagy jutalmat fog kapni.

Egy este korán feküdt le nagyanyó. Zsuzska egyedül ült a vén eperfa alatt, hát csak megzörren az ág a feje fölött.

Felnéz, hát ott ül az ágon egy szép kis fehér galamb.

A kis galamb lerepült az ágról és rászállt a Zsuzska vállára. Zsuzska megfogta, simogatta, játszadozott véle.

Egyszerre meglátja, hogy a kis galamb lába vérzik.

Előveszi a kis zsebvelőjét és bekötözi a kis galamb fájó lábacskaát.

Erre hirtelen elrepül a kis galamb. Zsuzska utána nézett, amig csak láthatta. Aztán befordult a kis kunyhóba, elmondta rendes esteli imádságát, és hamarosan elaludt.

Másnap este, mikor megint locsolgatta virágait, szárny-csattogást hall a levegőben.

Oda néz és meglátja a kis fehér galambot.

A kis galamb rászállott egy rózsa-bokorra. Zsuzska meg akarta fogni, de a kis galamb kisiklott a kezéből, meglebben-tette a szárnyát és gyönyörű tündérré változott.

Mert gyönyörű volt az a tündér. Fehér a ruhája, fehér a cipellője, fehér fátyol lengett le a fejétől a földig és piros rózsa-koszoru volt a hajába tűzve.

Kezében volt a Zsuzska zsebvelője. Mosolyogva nyújtotta oda neki és így szólt:

— Én voltam az a vérző lábu kis galamb. Jószivü leányka vagy, megjutalmazlak jóságodért.

És adott Zsuzskának egy kis arany ollót, egy arany gyűszűt és egy arany varrótűt. Aztán hirtelen eltűnt.

Jaj de bámult Zsuzska. Bement a kis kunyhóba, hogy megmutassa nagyanyjának a sok kincset.

A nagyanya már aludt. Lefeküdt hát maga is.

Alig virradt, fölébredt. Hát tele van az asztal mindenféle drágaságokkal. Arannyal, ezüsttel beszótt hófehér selyem; arany cérna, picike gyémánt gombok, sok-sok apró fehér gyöngy szerte-szét hevert az asztalon.

Mindjárt tudta Zsuzska, hogy a jó tündér járt itt az éjszaka.

Jaj de örült. Tapsolt, táncolt örömeiben. Megmutatta nagyanyjának az ollót, a gyűszűt meg a tűt is.



Azt mondja nagyanyó:

— Nagy szerencsét fog rád hozni ez az ajándék, meglásd Zsuzska!

Zsuzska meg gondolt egyet. Ő is fog varrni ruhát a király-kisasszonynak az esküvőjére.

Hozzá is fogott rögtön a varráshoz. Csupa gyönyörűség volt most a munka. És gyorsan is haladt. Mire beesteledett, már készen volt a ruha. Persze, a tündér tüjével másképen folyt a munka.

Másnap elbucsuzott Zsuzska a nagyanyjától és elindult a királyi palotába.

Hogy oda ér, megszólítja a kapus:

— Mi járatban vagy, jó leányka?

— Ruhát hoztam a király-kisasszonynak, mondja Zsuzska.

Beereszti a kapus Zsuzskát.

Megy-megy fölfelé a szép szőnyeges lépcsőn. Megy szobáról-szobára. Jaj, de ragyogók is voltak azok a szobák! Azt se tudta, merre nézzen.

Dobogott a szive. Talán még meg is látja a király-kisasszonyt!

Egyszer jön elejébe az öltöztető asszony.

Az is kérdezi:

— Mi járatban vagy, jó leányka?

— Ruhát hoztam a király-kisasszonynak mondja megint Zsuzska.

— Ki küldte? kérdezi az öltöztető asszony.

— Én varrtam, feleli Zsuzska.

Az öltöztető asszony csak mosolygott. Gondolta magában:

— No, még ez a kis lány akar vetélkedni a sok hires szabóval!

De csak nem szólt semmit sem. Bevezette Zsuzsikát egy nagy terembe.

Volt ott már száz meg száz szebbnél szebb ruha. Gyönyörűség volt azt látni.

Kibontja az öltöztető asszony a csomagot. Hát csak ámul-bámul.

Az volt a legszebb ruha valamennyi közt.

Rögtön szaladt a király-kisasszonyért. No megörült Zsuzska. Most meglátja a király-kisasszonyt!

Nyílt is az ajtó nem sokára s belépett a szép király-kisasszony. Egy kis arany korona volt a fején.

Megnézi a ruhát. Össze csapja a kezét bámultában. Ilyen szép ruhát még ő sem látott sohasem.

Beszaladt a belső szobákba a szüleihez. Nem sokára bejött a király, meg a királyné is, de a királyfi is velük jött, a király-kisasszony testvér-bátyja.

Zsuzska ez alatt ott állt az ajtónál meghúzódva és nagy örömmel nézte, milyen nagyon tetszik az ő ruhája. Hálásan gondolt a szép tündérre.

Azután előhitták őt is és nagyon megdicsérték.

A király megparancsolta, hogy az aranyos hintón vigyék haza Zsuzsikát és egy zsák aranyat adjanak neki jutalmul.

De ekkor előlépett a királyfi és így szólt:

— Édes jó szüleim, nekem nagyon megtetszett ez az ügyes szép leányka. Engedjék meg, hogy elvegyem feleségül. Vagy ő lesz a feleségem, vagy nem házasodom meg sohasem.

Bizony a királynénak is nagyon megtetszett Zsuzsika. Beleegyeztek szívesen, hogy a királyfi elvegye feleségül.

Megölelték, megcsókolták, kedves leányuknak nevezték.

No, elgondolhatjátok nagyanyó örömét, mikor haza érkezett Zsuzska az aranyos hintón a királyfival. Hát még mikor őt is a hintóba ültették és elvitték a királyi palotába!

És azután megtartották a fényes esküvőt. Egy napon esküdött Zsuzska a királyfival és a király-kisasszony a szomszéd királyfiával.

A két menyasszony egyforma ruhában volt az esküvőn. A kedves, jó tündér éppen olyan ruhát hozott Zsuzsikának is, mint amilyent ő varrt a király-kisasszonynak.

Hét hétig állott a lakodalom. Nagyanyó is ott maradt a királyi palotában. Sokáig éltek boldogan.

Még talán most is élnek, ha meg nem haltak.

*Holló Sárka.*

## A REPÜLŐ HID.

I.



III.



II.



IV.





## A HÓPELYHEK LÁZADÁSA. ❁

IRTA  
MESE. ❁ BÉRI GYULÁNÉ.

AZ ÖREG Nap és Tél apó békésen kártyáztak a Nap palotájában, ahol minden nap találkoztak egy kis barátságos játékra.

Nem mindig voltak ugyan ilyen jó barátságban, mert azelőtt régen, folytonos ellenségeskedésben éltek. De aztán maguk is belátták, hogy milyen csunya

dolog az a folytonos veszekedés, és békét kötöttek.

Ennek a békességnek a földön látták a legnagyobb hasznát, mert azóta váltakoznak egymásután az évszakok. Tél apó s az öreg Nap ugy egyeztek meg, hogy az évnek fele-részében Tél apó az ur a földön, a másik felében meg a Nap. Ősszel a Tél leküldi a földre az ő népségét: először a csipős őszi szeleket, melyek leráznak minden falevelet, lefujják a virágok szirmait — szóval, előkészítnek mindent, hogy aztán Tél apó a hó-pelyhekkal a faggyal, zúzzal, s a viharral bevonulhasson.

Az öreg Nap pedig már ilyenkorra behívta a meleg perzselő napsugarakat és szigorúan megparancsolta nekik, hogy a palotában maradjanak. Csak azokat a gyöngé, halvány napsugarakat küldte le a

földre, melyek nem bírták elrontani Tél apó munkáját. Megtörtént ugyan néha, hogy egy-egy pajkosabb napsugár télen is leszökött a földre s egy falevelet vagy friss rügyet fakasztott; de ha ezt Tél apó észre vette, menten följelentette a Napnak, s a Nap aztán meg is büntette a rendezavaró napsugarat.

Mikor pedig a tél ideje letelt, akkor ő takarodott vissza a palotába, minden népességével együtt s az öreg Nap bocsátotta ki a téli fogságból a meleg napsugarakat. Ezek vígan cikázva, egész rajokban repültek a földre, s ahová leértek, ott megolvadt a fagyos föld, bolyhos rügyek fakadtak a fákon, pillangók repültek a virágok között, a fecskék visszatértek — szóval tavasz lett.

Azóta, hogy ez ilyen szépen el volt rendezve, Tél apó és a Nap jó barátságban éltek egymással, s ha nem volt semmi dolguk, elkártyáztak szépen.

Most is ugy volt. Jó kedvvel alsóztak s egyiknek sem jutott eszébe, hogy a nagy kerek ablakon, melyből éppen a földre lehetett látni, lenézzenek, mert azt hitték, hogy minden jól folyik odalenn.

Pedig dehogy folyt jól, dehogy! Nagy baj volt odalenn.

A gonosz kis hó-pelyhek, akik már régen be voltak zárva Tél apó palotájába, unatkozva lebegtek a palota ablakában, és irigykedve nézték, hogy a jókedvű napsugarak milyen pajkos táncot visznek véghez odalenn a földön.

— Hej, de jó volna, sohajtott az egyik hó-pelyhely, ha én is ott lenn táncolhatnék! Bukfencet is tudnék vetni a levegőbe.

— Hát még én! dicsekedett egy másik. Én fejjel lefelé tudnék táncolni és százszor is megpördülnék a levegőben, amíg leérek.

— Szökjünk meg! indítványozta egy csillag-formájú, gonosz tekintetű hópehely. Majd lesz ijedtség a sok kényes virág között, ha egyszer csak lerohanunk!

— De nem szabad ám! kiáltották egyszerre mindnyájan. Nem szabad. Tél apó nem engedi.

— Nem tudja meg, mondta a csillag-formájú hópehely. Ha egyszer leül kártyázni, miatta akár felfordíthatjuk az egész földet.

— De meg aztán, szólt egy hópehely, mit is érünk vele? Ott a sok napsugár. Ugy nekünk támadnának, hogy meg köllene futnunk mindjárt.

Erre aztán mindnyájan elhallgattak és szomorúan irigykedve néztek le a földre, hol a napsugarak éppen bujócskát játszottak a pillangókkal, a sok virág meg kacagott rajta.

— Hopp! Megvan! kiáltott föl egyszerre a csillagos hópehely és gonoszul kezdett hunyorítani. Én leszálok! Ki tart velem? Felcsalom ide mind a napsugarakat, s mikor már mind itt lesznek, bezárjuk őket ide a jeges kamarába s akkor miénk a világ!

— A jeges kamarába? Ha, ha, ha!

Igy kacagtak a hópehelyek, akik mind gyűlöltek a napsugarakat. Ez nekik való hely lesz.

— De aztán, kérdezték az okosabbak, hogy fogod ide csalni őket?

— Bizzátok azt csak reám, mondta a hópehely. Ki jön velem? Mert egymagam nem mehetek, mondá azután.

Mindjárt akadt néhány hópehely, aki szerette az ilyen gonosz kalandot. A többi az ablakból leste, valjon mi történik ott lenn?

A földön csupa virág volt minden. A kertekben kék jácint, fehér nárcisz, piros tulipán tarkállott. A rétek tele voltak gólya-húrral, a partokon viritott a kikirics, a mezőségeken a pimpó, a bolyhos kökörcsin, az erdő pedig tele volt ibolyával.

A napsugarak mindenütt ott voltak. Biztatták a bimbókat, hogy fakadjanak. A pacsirták az ég felé szállongtak s énekeltek.

Egyszer csak egy csunya szürke felhő jelent meg a tiszta kék egen. Egy napsugár felkiáltott:

— Ni ni, hópehely!

— Nincs április elseje, kacagtak a virágok és tovább hintáztak a langyos szellőben.

Pedig a napsugárnak igaza volt, a gonosz kis hópehely már leért, s őt látta meg a napsugár; de amint feléje közeledett a hópehely, gyorsan tova illant.

— Hópehely, mondta most egy pillangó.

S egyszerre minden felől napsugarak, virágok kezdtek kiabálni:

— Hópehely! Hópehely!

S lett egyszerre nagy riadalom és rémület. Csak a napsugarak nem vesztek el a fejüket s bátran elejébe tüztek az erőszakos hópehelyeknek.

— Mit akartok? kérdezték a napsugarak. Szálltok mindjárt haza? Még nincs itt a ti időtök.

— Nem akarunk mi semmi rosszat, feleltek alázatosan a hópehelyek, és óvatosan eltáncoltak a napsugarak közeléből. Csak azt akartuk megnézni: van-e nálatok olyan szép virág, mint aminő minálunk nyílik Tél apó palotájában.

— Virág? Ti nálatok? gunyolódtak a napsugarak. Szép virág lehet az, amely Tél apónál nyílik.

— Ha nem hiszed, hát jöjj egyszer megnézni, szólt újra a ravasz kis pihe. Nem akár milyen virág az. A virágok királynéja ajándékozta nekünk. Napsugár nélkül is nyílik, százféle szint játszik és pompás illata van.

Addig, addig beszélt a hópehely, hogy mindig több és több kíváncsi napsugár gyült köréje, kik mind szerették volna látni a csoda-szép virágot.

És bizony a kíváncsiság erősebb volt a napsugarakban mint az engedelmesség, és egymásután mentek a Tél apó palotájába a hópehelyek után. Mikor már mind ott voltak, egyszerre körülfogta őket a sok hópehely. Most már nem féltek tőlük, mert ők voltak többségben és egy-kettőre bezárták őket a jeges kamrába. Ott aztán tűnődhettek kíváncsiságuk következményéről.

A hópolyhek pedig felültek a szél hátára és vissza nyargaltak a földre. A csunya nagy felhő ez alatt egészen szétterjeszkedett az égen, a szél csak úgy sivitott s a hópolyhek vad táncot jártak.

— Tél van, tél van újra! sikoltottak a megrémült virágok és ijedten huzták öszszébb gyöngéd szirmaikat.

— Tél van! panaszkodtak a pillangók, és rémülve repültek virágról-virágra. A madárkák a fészükbe húzódtak és onnan lesték, hogy mi fog történni. A hópolyhek pedig kedvökre garázdálkodtak: ellepték a faleveleket, a virágokat és vigan lejtettek és örültek a pusztításnak, melyet véghez vittek.

Szerencsére, hogy eközben este lett. Tél apó megunta a kártyázást, hazafelé készülődött. De előbb egész véletlenül lenézett a nagy kerek ablakon a földre. Hát akkor látta csak, mi történik ott lenn! Micsoda garázdálkodást visznek véghez azok a hópolyhek. A Nap is lenézett.

— Hol vannak az én sugaraim? kérde ijedten.

Tél apó haragra lobbant és nagyot csördített az ostorával ki az ablakon, úgy hogy meghallotta azt még a legkisebb hópoly is. De takarodott is haza egyszerre valamennyi. Mire Tél apó haza ért, már otthon volt valamennyi. Akkor aztán kisült az egész gonoszság, hogy egy egész nap garázdálkodtak a hópolyhek a földön. A napsugarakat, kik a jeges kamarában félig meg voltak dermedve, kieresztette Tél apó és helyükbe a gonosz hópolyheket zárta be, ahonnan két hétig nem volt szabad kijönniök. Ott maradtak kenyéren és vizen. S még azzal is fenyegette őket Tél apó, hogy büntetésből a jövő télen egyszer sem ereszti le őket a földre. No gyerekek, ha Tél apó csakugyan beváltja ezt a fenyegetését, jövő télen nem lesz szánkázás.

A sugarak is hazatértek az öreg Nap palotájába s ott elpanaszoltak mindent. A Nap azzal büntette a kíváncsi sugarakat, hogy reggelre megint csak önekik köllött lemenni a földre. Lássák azt a pusztítást, melyet kíváncsiságuk okozott.

Mennyi virág volt ott össze fagyva! Mennyi pillangó hevert holtan! Hiába költögették őket a napsugarak, nem ébredtek föl azok többé. Mennyi rügy volt elszáradva a fákon, mennyi öröm, mennyi remény ment tönkre egy rövid nap alatt! Sehöl sem hallszott vidámság. A méhek nem zsongtak, megdermedve ültek vagy feküdtek a kasok körül. Nem hangzott madárdal, a szegény csalogány teljesen be volt rekedve s egész éjjel hideg borogatást rakott a torkára. Egy fecske-pár szomorkodva ült a fészükben. Egyik fiókájukat siratták, aki szófogadatlan volt és kibujt a fészükből. A nagy vihar lesodorta, mindjárt vége lett.

A napsugarak szomorkodva jártak a nagy pusztulás fölött és erős fogadást tettek, hogy sohasem lesznek többé kíváncsiak. Nem tudom, ezt a fogadást megtartják-e? — mert egy napsugár éppen ebben a pillanatban kandikál be az ablakon és kíváncsian nézi, hogy mit irok.

### INNEN-ONNAN.

**A földgömb legnagyobb gőzöse.** Amely csekély haladást észlelünk a lég hajózásnak gyakorlati célokra történő felhasználásánál 120 esztendő óta, épp oly bámulatos fejlődést mutat fel a gőz-hajózás, mely pedig negyed évszázaddal »fiatalabb« emberi találmány, mint a lég-hajózás. Midőn Angliában, mintegy négy évtized előtt, vizre bocsátották a »Great Eastern« nevű óriási nagy tengeri hajót: műveltek és tudósok épp úgy mint tudatlanok, szinte csodálattal teltek el annak rendkívüli nagy méretei iránt. Pedig ha az egykori »Great Eastern« (már régóta nincs használatban) nagy személyszállító gőzöst összehasonlítjuk a földgömb mostani legnagyobb tengeri hajójával a *Baltic*-kal, büszkén állapítjuk meg az emberi ész, tudomány, erély s ügyesség bámulatos fejlettségét, amely ilyen világcsoda-számba menő óriást megalkottott. A *Baltic* tengeri csavar-gőzös 23 ezer tonnányi súlyt képes hordani; Belfastban a mult hónapban bocsátották vizre.

**Az Egyesült-Államokba** tavaly 580 millió doboz európai gyujtót szállítottak. Ennek a háromnegyed részét Svédországból hozták.

## SZEGÉNY KIS ÖZIKÉM...

(Képpel a címlapon.)

*Szegény, kis özikém  
Ugy sajnállak téged!  
Szívemből siratom,  
Bus, korai véged.*

*Nem látod az erdőt,  
Nem az eget többé;  
Fáknak zugó lombja  
Már sohase főd bé.*

*Nem örvendesz többé  
Nap-sugárnak, nyárnak:  
Társid a forrásnál  
Hasztalanul várnak.*

*Nem hallod ezen túl  
Zugását a szélnek,  
S nem látod hó-leplet  
A mogorva tölnek.*

*Szegény kis özikém,  
Ugy sajnállak téged,  
Szívemből siratom  
Bus, korai véged!*

*Oh, ha én nagy leszek  
S ha az erdőt járom,  
Megmaradt társaid  
Nem puskával várom.*

*Világért se bánom,  
Hadd éljenek békén.  
Játszodjanak vigán  
Sűrű erdő mélyén.*

*Hogyan is bántanám?  
Más se joggal tette;  
Hiszen úgy, mint engem:  
Isten teremtette!*

Andor bácsi.

## PÁLYAMŰVEK.

## I. díj.

Irta *Marsovszky Etuska.*

Kedves Honkám!

Megigértük egymásnak, hogy leírjuk  
szünidei élményeinket. Itt küldöm tehát  
naplóm töredékeit.

## Naplótöredék.

Junius 5-én.

Roppant sok dolgunk van. Holnap indu-  
lunk Gradóba. Ugy örülök!

Junius 8-án.

Tegnap érkezünk meg. Budapestről este  
indultunk el, s így a vidéket nem élvezhet-  
tük. Csak pásztortüzeket láttunk többfelé.  
Eleinte megijedtem, mert azt hittem,  
hogy tűz van valahol, de az ijedség dacára  
is jól aludtam. Reggel korán ébredtünk és  
néztük a napfölkeltét. Olyan szép volt,  
mikor széthintette első sugarait! Minden  
sárgás-vöröses színben uszott. Aztán lassan  
mind-jobban emelkedett ki a homályból,  
míg végre az egész tüzgolyót lehetett látni.  
Szántóföldek, hegyek, folyók egymásután  
tüntek el szemünk előtt. Egymást váltot-  
ták a gyönyörű kéklő hegyek, melyek  
némelyikén váromok voltak. Sok helyen  
kendőket lobogtattak vonatunk felé. Oh,  
ugy vágytam meglátni a tengert!

Végre megláttuk! Mily rengeteg víz!  
Partok közelében sárgás színű volt, de  
beljebb mind sötétebb kékre vált. Mint ha  
az ég összeolvadt volna a tengerrel. Vitor-  
lás bárkák suhantak végig a tengeren, a  
gőzhajók vigán szeltek a sekély hullámokat,  
messze maguk után hagyva a bárkákat.  
Nem sokára megláttuk a festői fekvésű  
Miramarét gyönyörű parkjával, mely Miksa  
császárnak szolgált üdülő helyül.

Kilenc óra felé érkezünk meg Triestbe.  
Milyen egészen más város, mint Budapest!  
Ekkora hajókat, ilyen szűk utcákat még  
nem láttam.

Kissé körülnéztünk a városban. Láttuk  
San-Giusto templomát, mely első keresztény  
templom volt Triestben. A belseje mozaik-  
kal van kirakva. Mellette egy pogány temp-  
lom maradványa négy művésziesen faragott  
korinthusi oszloppal. Délután a Triest fölött  
levő magas hegyre, az Opcinára fogas-kere-  
kűn hágtunk fel, ahonnan szép kilátás  
nyílik a tengerre. Meredek ut. Mindig  
attól félttem, hogy lecsuszom az ülésről.

Junius 9-én.

Gradóban vagyunk. Apa azt beszéli róla,  
hogy nagyon régi város, és hogy Velencének  
a gradói halászok vetették meg alapját.  
Gradó utcái roppant szűkek. Élő-fája kevés.  
Azt hiszem sokat fogunk a melegtől szen-  
vedni. Különösen mamuska, aki már Buda-  
pesten is alig tűri meg a meleget, pedig mi  
a szellősebb várban lakunk.

Junius 11-én.

Minden reggel korán kelünk, lemegyünk  
a partra, mely homokkal van borítva.  
Annyi homokot se láttam még együtt.  
Oly finom, mint ha át lenne szitálva.  
Mindenki sátrat csináltat magának, hogy

a nap melege ellen védekezzék. Nekünk is van sátrunk. Tizenegy felé fürödni megyünk. Apuska uszni tanít bennünket. Na, azt hiszem, soha sem fogom megtanulni, olyan nehéz mesterség!

Junius 12-én.

A kikötőre néző vendéglőben étkezünk, persze sokkal rosszabbul, mint otthon, mert itt sokat főznek olajjal. Érdekes a kikötői élet, amint jönnek-mennek a bárkák. A kis személy-szállító gőzösök is ide futnak be. Ma feltűnő sok halász-bárka tért vissza a nyílt tengerről. Ugy látszik, félnek a vihartól.

Most csendes az idő. A vitorlák csak úgy lógnak. A halászok egészen másként eveznek, mint minálunk a Dunán. Apus azt mondja, hogy a velencei gondolások is így eveznek.

Junius 13-án.

Az éjjel csakugyan nagy zivatar volt. Ezek a halászok, úgy látszik, nagy időjósok. Reggel is még erősen fújt a szél; de a zugásán is keresztül hallottunk valami különös morajt. Mikor közelebb érünk, láttuk, hogy dagad a tenger s hogy a morajt a hullámverés okozza.

Nem is gondoltam volna, hogy ez a sima tenger ilyen haragos is tud lenni. Csak annál szebbnek találtuk. És milyen jó volt fürödni benne! Mikor zugva, morogva közeledtek felénk a felkorbácsolt hullámok, felkaptak és vittek tovább. A máskor oly tiszta és sima vizekőrré alig lehetett ráismerni. Délután kimentünk a hullám-gátra (*molo*), mely a várost a tengertől védi. Valami szép volt, midőn a hullámok hozzá vágódtak és nagy kőköcsáin megtörttek! Sokszor egész hozzánk csaptak fel.

Junius 14-én.

Olyan különös itt minden. Sokkal könnyebben megy az ismeretség, mint odahaza. A szomszéd sátorba magyarok vannak. Már az első napon jóban voltunk velük, mint ha már régen ismernénk egymást.

Junius 16-án.

Ma megint sok bárka jött vissza; de nem a rossz idő miatt, hanem azért, mert holnap lesz a barbanai bucsu. Ennél minden gradóinak ott kell lenni. Mi is elmegyünk. Apuska már ma fogadott egy bárkát. Mulatságos volt, hogyan beszélgetett a bárkással, aki természetesen csak olaszul tud, míg apus, ugy vettem észre, nem nagyon érti ezt a nyelvet. De ezt csak úgy gondoltam magamban, de hangosan nem mertem mondani.

Junius 17-én.

Csakugyan kirándultunk Barbanába. Ma van a bucsu napja. Egész Grado ünnepi hangulatban volt. Barbanában van egy régi szép templom, benne egy Mária-szobor, melyről azt beszélnek, hogy amidőn elöntötte a tenger Barbanát s még több szomszédos szigetet, minden elpusztult, csak ez a szobor maradt meg, amint egy fán fönna. Ezt csodának tartják és minden évben ugyanazon a napon körmenetet rendeznek. Diszes ünnepek közt zene mellett viszi a Mária-szobrot egy fellobogózott hajó, melyet sok más bárka követ, tömve bucsusokkal. A hagyomány szerint az, aki a szobor előtt imádkozik, mentes marad minden tengeri veszélytől.

Mi jóval a körmenet előtt indultunk s már messziről láttuk a közeledését. Festői látvány volt a tengeren az a sok fellobogózott hajó és bárka.

A templomban mink is imádkoztunk. Talán ennek is köszönhetjük, hogy olyan pompásan töltöttük el ezt a szép napot. Vigan játszadozva a fák árnyékában észre sem vettük, hogy beesteledett. Fájó szívvel térünk vissza a mi bárkánkba, mely visszavitt Gradóba. Utközben elénekeltük a Szózatot és a Hymnust, amivel különösen szüleinknek szereztünk örömet.

Junius 25-én.

A napok egyformán kellemesen telnek. Az uszás már nem is tűnik fel olyan nehéz dolognak.

Junius 30-án.

Vasárnaponként eljárunk a templomba; de ma külön azért jöttünk, hogy hálát adjunk Istennek mamácska szerencsés megmeneküléséért. T. i. kávéfőzött nekünk s eközben felrobbant a spiritusos gyors-forraló s meggyújtotta mama haját. Szerencse, hogy nem vesztette el lélek-jelenlétét s magára borított egy nagy kendőt. De szegénynek bizony fáj egy kicsit az arca és füle az égéstől. Mi mindnyájan nagyon sírtunk, mikor megláttuk milyen baj érte azt a jó mamust. Hála legyen Istennek, hogy nagyobb baj nem történt.

Julius 1-én.

A templom régi, érdekes épület. Apus azt olvasta ki a latin felirásból, hogy a IX-ik századból való. Említésre méltó benne a szószék és a püspöki trónus. Legbecsesebb látni valója azonban a régi mozaik burkolat, mely meg van ugyan

rongálva, de nekem még így is nagyon tetszett. Érdekes az oszlop-sor is: mind-egyik oszlop más-más színű márványból van faragva. A templom teteje is egészen más, mint a jelen-időbelieké. Teljes szabádon látszik művészien faragott fa-gerendázata. A templom tornya egészen külön áll, az olaszok Campanilének nevezik. Tetején szent Mihály arkangyal érc-szobra áll, melyet már teljesen kivert az idők zöld rozsdája. Ez a szobor a szél iránya szerint forog; de már csak az erős szelet érzi meg.

Julius 10-én.

Mégis csak megtanulok uszni. Ma már három percig usztam, Miklós öcsém pedig két percig. Verseny-uszást is rendezünk egymás között.

Julius 16-án.

Ismét egy szép kiránduláson voltunk. Ott jártunk Belvederében. Ide különösen a szép olasz fenyő- (pinia)-erdő csábított bennünket. De aztán élveztük is! Sokat szaladgáltunk, kergetőztünk s virágot szedtünk benne. Alig bírtunk tőle megválni. Visszatérve megint új örömben volt részünk: láttunk egy főséges alkonyt. Legszebb volt, midőn a nap már egészen leszállott. Akkor tündöklött a tenger mindenféle csodás ragyogásu színekben. Volt ott vörös, sárga, kék, ibolyaszín s ki tudná leírni hány-féle tündöklés. Nem hiszem, hogy ezt a pompát valaki le tudná fösteni.

Julius 20-án.

Ma már egy negyed órát usztunk szabádon: én is, Miklós is; s aztán apuska felszabadított bennünket. Nagy volt az ő öröme. A felszabadulás ünnepét fagyaltos uzsonnával ültük meg.

Julius 21.

Ma délelőtt Banca d'Oro szigetén voltunk. Ott is megfürödtünk.

Ez a kis sziget nem egyéb, mint homokzátóny, talán még bársonyosabb homokkal, mint a gradói part. A bárkában átöltöztünk fürdő-ruhánkba, s mindnyájan: apa, mama, én, Miki és Lili ilyen szellős ruhában sétálgattunk a parton, aminél kellemesebbet nem képzelek. Sok kagylót is szedtünk össze, s nagy volt a mi örömünk, ha egy-egy szebb példányt találtunk. Különösen Miklós volt nagyra egy szép sárgaszínű lapos kagylójával, melyet — jól láttam — mamuska talált és suttymban

csempészett oda a fuicska kagylói közé. Pompásan esett a fürdés és utána a nagy villás-reggeli még pompásabban.

Julius 22.

Nagy az izgalom Gradóban. Hire jött, hogy egy egész hajó-raj jön a sziget felé. Lesz kivilágítás, tánc-mulatság, tüzi-játék és sok mindenféle mulatság. Legjobban Miki örül, aki minden áron tengerész akar lenni. Folyton is szaladgál a parton a kikötőbe, a hullámgátra, nem fedezi-é föl a hajó-raj hírnökét?

Julius 23.

Csakugyan megjött a hajóraj! Egy kis személy-szállító gőzösön mentünk ki elejébe, de bizony nem sokat láttunk belőle, mert gőzösünket nem eresztették közel egyikhez sem, mert kis csónakot nem vitt magával. Csak keveset láttunk, a berendezésükből éppen semmit. Öcsém egészen boldogtalan. Este nagy kivilágítás volt. A hadi-hajókról villamos lámpások szórták a fényt mindenfelé, Gradóban pedig sok helyütt görög-tüzet gyújtottak. Különösen szép volt a hullám-gát. A tisztai tánc-mulatság elmaradt, amit az én nagylány-ismerősöm (akire én roppant büszke vagyok) nagyon sajnált.

De láttuk helyette hogyan táncol a nép, ami talán még érdekesebb. Külön emelvény van felállítva a táncolók részére, s a városi zenekar húzza a talp alá valót. Minden tánc 10 fillér. Ismerőseink közül is sokan fölmentek a padra. Engem is föl akart vinni apus, amikor egy polkát játszottak; de én szégyenlősen huzódoztam, apus pedig nem erőltetett. Így aztán elmaradt a tánc, pedig igazában én is szerettem volna részt venni benne.

Julius 26-án.

Gyorsan telik az idő. Maholnap már hazafelé utazunk. Nagyon jól töltöttük az időt. Olyan feketére sültünk, hogy nem tudom, mit szólnak majd otthoni ismerőseink. Én különösen azért örülök ennek, mert a doktor bácsi azt mondta, hogy ki minél feketébben jön haza, annál egészségesebb, úgy hogy valóságos vetélkedés támadt közöttünk. Ugy látom, én vagyok a legfeketebb.

Julius 30-án.

Holnapután megyünk haza! Mamuska már csomagol. Mekkora rendetlenség van! Türelmetlen vagyok. Szeretném, ha már ma indulnánk.

Augusztus 1.

Ma néztük meg az adelsbergi barlangot. Olyan ösztönszerű borzongás fut végig az emberen, mikor a fényes napvilágból ebbe a sötét üregbe lép. Én, aki még soha sem voltam barlangban, azt hittem, hogy valami idegen világban bolyongok. Olyan félelmes volt itt minden. Fönn ugy csüngtek a roppant sziklák, hogy minden percben azt hittem, le fognak ránk szakadni. A barlang több részre van osztva. Az új barlang természetesen sokkal világosabb, mint a régi. Szép az u. n. »Táncsterem«, ahol székféle is van csepp-köböl. Tetszett a »Kálvária-hegy« is, ahol emberhez hasonló alakokat is lehetett fölismerni. Két óra hosszáig bolyongtunk ott, míg végre kijutottunk a napvilágra.<sup>1</sup>

Délután elmentünk egy közel fekvő fenyves-hegyre. Alig tettünk azonban néhány lépést, vissza csusztunk. Nevettünk s igen mulatságosnak tartottuk, de mamus nem találta olyan nevelésesnek, mert félt, hogy a veszedelmes uton kitorjúk a lábunkat. Végre egy magasan kiálló kőre telepedtünk le s néztünk magunk alá. A lemenő nap bíbor színűre festette az egész tájat; bucsuzván, megaranyozta a fákat; még a legszegényebb kunyhóra is arany színt hintett, míg végre eltűnt a hegyek mögött, sárgára festvén maga után az eget. Elmerültünk a nézésében, s észre sem vettük, hogy már késő van és vonatunk nem sokára indul.

Mikor aztán a vonaton voltunk, bucsút intettünk a tengernek, az erdőnek, a szigetnek s mind annak, ami lelkünk gyönyörűségére s testünk épülésére szolgált. Az elválás bánatát enyhítette az örvendezés, hogy, Isten kedvező voltából, holnap ilyenkor már a mi ragyogó fővárosunkban leszünk. Mert hiába: mindenütt jó, de legjobb otthon.

Még nagyon sokat irhattam volna, többi közt egy aquilejai kirándulásról. De ez nagyon is hosszasan van naplómban leírva. Ha nem untat, következő alkalommal szívesen elküldöm ezt is.<sup>2</sup>

Ölel szerető

*Etuskád.*

Budapest, 1903. október 30-án.

<sup>1</sup> Hát az Adelsbergivel vetélkedő Aggteleki barlangot s a világon páratlan Dobsinai Jégbarlangot megnézték-e már? Pedig ezekhez fogható nagyobb természeti csodát nem ismerek. F. b.

<sup>2</sup> Örömmel nézünk eléje. Olvasó társaid nevében F. b.



## FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.



Rejtett szám.

Szerkesztette Wellisch Margit.

Melyik az a szám, mely ha kétszereséhez hozzá adunk 3-at, 5-nek a háromszorosát kapjuk?

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

## MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 4-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Rejtett állat-nevek: Róka, liba, medve, párdúc.

Kitöltő-rejtvény: Izsó Miklós.

Kép-rejtvény: Egy két napi dinom-dánom, hol-tig erő szánom bánom.

Vonal-rejtvény: Más kárán tanul az okos.

Megfejtők: Balog Albert, Rózi és Gyula, Wagner Elzi és Jenő, Herzfeld testvérek, Fürst Sárka, Flór Anica, Kusztoszoky Agoston, Michnay Gyula, Bartha Elemér, Szigriszt Andor, Basch Gizi, Breuer Lajos, Szathmáry Bertuska, Pichler István, Berzsenyi Dóra és Ádám, Palágyi Tibor, Madár Gizike, Bodolay Loránd és Ducika, Frankl Lilly, Basch Edith, Gremspurger Tibor, Zsigmondy Edith, Geréb Andor, Matskásy Magda, Veszely Károly, Kremsier Irma, Géza és Gyula, Kolacskovszky Irén, Milutinovits Corinna és Janka, Kramer Ottilia és Miklós, Póczy Erzsike és Miska, Kondor testvérek, Csillag Sándor, Meller Manó és Andor, Réta Margitka, Könyöki Matild és Józsi, Rothmiller Miklós, Ledermann Tini, Rendl Erzsike, Faltay Dóra és Franci, Szávoz Anna és Bandi, Lamos Margit és Zsolt, Feilitzsch Cécile, Szántó Lea, Györgyfalvay Gizella és Miklós, ifj. Bónyi Adorján, Csillag Erzsike és Kornél, Záborszky Mariska, Héder István és Sándor, Steiner János Jenő, Könyöki Izolda és József, Fränkl Alice, Hecht Emmi, Weisz Margit, Andor és Lenke, Medveczky Margit és Sándor, Wellisch Margit, Pruzsinszky Margit, Prelisauer Zoltán, Róna Tibor és Ferike, Veszprémi Károly, Harangi

Klárka, ifj. Somogyi Béla, Plachner Milike és Ernő, Tóth Jolán, Erdődy László, Weinberger Ilonka, Fejér Pali, Deutsch Géza, Horváth Pistike, Hruska Bertuska, Walter Jenő, Nagy Imre, Marton Ilonka és Pista, Stettner Margit, Surányi Linka, Jankó János, Bisicz Claire, Fülep Erzsike és Olga, Balla Melania, Mauthner Margit, Stengl Giza, Kornfeld Feri, Hirn Klárka, Szemző István, Balázs Kornél, Herr Erzsike, Gulyás Józsi és Béla, Szabó Gyula, Kövér Jánoska, Feld Sári és Andor, Andreánszky Gabi, Herzfeld testvérek, Schiller Ilonka és Miklós, Klein Lajos, Wittmann Erzsé, Pataki Laci és Pista, Rothauser Miksa, Kiss Zsuzsi, Vachott Marcsa, Tusák Ervin, Fischer Ilonka, Lax Henrik, Radó Lili, Hubay Ferike, Fischer testv., Szász József, Goldstein testv., Ujlaky Ágnes és Gyuri, Mérey Dalma, Kovács Margit és Ilonka, Aninger Sasa, (mi név ez?), Klára és Jolán, Paulik Irike (magad írj!), Benyovszky Pista és Béla, Bayer Sándorka, Thyll Laci, Szóke Emmi, Vilikó Margit, Szentes Klári, Ilonka és Pali, Cherrier Ilonka, Halmi áll. gazd. f. népiskola I. és II. oszt. nevében: Báber Antal és Ferenc, Tóth Mihály, Bakó Ilonka, Keczer Ilona, Babics Madeleine.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: *3 korona* áru könyvet nyert **Radó Lili, Budapest**; — *5 korona* áru könyvet **Balázs Kornél, Kolozsvár**; — és *8 korona* áru könyvet **Hirn Klárka, Abony**, kiknek a megfelelő áru könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

\*

A **KIS LAP** LXVI. köt. 3-ik számában közölt rejtvenyek megfejtését beküldték még: Michnay Gyula, Palágyi Tibor, Weiser Artur, Lamos Margitka és Zsolt, Záborszky Mariska, Steiner János Jenő, Vörösmarthy Iduska.

\*

A **KIS LAP** LXVI. köt. 2. sz. köz. rejtvenyeket megküldte még: Pruzsinszky Margit.

### FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**Merzse Dani.** Nem elég a látott dolgoknak szabatos felsorolása. Azokat meg is köll *figyeln.* Különösen áll ez a népről s az állatokról. Az ilyesmire utmutatás nincs, ez az érzés dolga; oly tulajdonság, melyet *írói tehetségnek* nevezünk. Szép írásodban már sokkal nagyobb gyönyörűséggel tellett. — **Bodolay Loránd és Ducika.** Azt hiszem, mert személyesen nem ismerem, hogy az, akit kérdezel, már amolyan nagyoeska kis lány. Kedves tudomásomra szolgál, hogy a *Kis Lap* annyira tetszik nektek. — „**Giza testvére.**” Ehhez a kerülő-uthoz kell folyamodnom, hogy róla az illető beküldő magára ismerjen. Se keltezés, de még csak név-aláírás sincsen a levélben. Hát ilyen foganatja van nálad a *F. b. 10 p.-nak*? Így tehát a kérdésre nem válaszolhatok, sem számon nem vehetem a rejtett neveidet. — **Fischer Ilonka.** Mind a kettő rég megjelent már a *Kis Lap*ban. De hát neked is eszedbe juthattak, mint ahogy eszébe jutottak az első beküldőnek. — **Feld testv.** Az elsőt, tetemes bővítéssel és más alakban, közlöm. A többi nem a ti almafátokon termett. — **Csóka Bözsike.** Ha azt a korcsolyázó-versenyt ügyesen írod le, örömet közlöm. — **Klein Lajos.** A te nevedet is befoglalom a többi közé. — **Schiller testv.** Az első kellelénél könnyebb. A másik meg csak becézó név. Majd letek ti ezeknél jobbakat. — **Garzó Dénes.** Hóvár rettenetes ostromát ird meg, valamint a győztes vezé-

rek: a támadó és védelmező hősök neveit is. — **Mauthner Margit.** Korodhoz képest írásod csinos is, gondos is. — **Horváth Pistike.** Az elsőt, némi változtatással, közlöm. — **Weinberger Ilonka.** Ha nincs mit írnod, ne is erőlted magadat. — **Erdődy László.** A jó hírrel örömet szerzettél. Már most mind-előbbre a megkezdett uton. — **Róna Ferike és Tibor.** Kettejét besoroztam. A szives köszönetét viszonzom. — **Pruzsinszky Margit.** Az, hogy egy levél nem jut el hozzám, csaknem hetenkint fordul elő. Amennyire lehetett, segítettem a bajon. — **Weisz Margit, Lenke és Andor.** Ha megkésve jön is a megfejtés, utólag is közlöm. Ám ha nem közlöd, a levél meg sem jött. Csak hogy a későn érkezettek persze, nem vehetnek már részt a sorolásban. — **Könyöki Izolda és József.** Háromnak sorát ejtem. — **Héder István és Sándor.** Igaz örömmel látlak titeket a Forgó bácsi zászlaja alatt. — **Záborszky Mariska.** Az eredményről tudósítsatok. Válasz a héten megy. — **Szántó Laa.** *Laa* a te neved. Vagy *Lala*? S egy *l* bőti a tolladban rekedt? — **Meller Manó és Andor.** Az egyik megjelen. — **Flór Annica.** Mint minden esetben, de különösen abban, melyet kérdésedben fölvetesz: határozottan a te jó és bölcs édes anyádnak vagyok a pártján. A művelt nyugaton soha fiatal lányt nem visznek színházba. Angliában csak az u. n. karácsonyi színjátékba, a Christmas pantomimeba, de amely tündéri darabokon apró babák is jelennek meg. Így van ez egész Németországban és Skandináviában is. Ámbátor (főképen a Nemzeti Színházban s a kir. Operában) adnak elő amolyan *„fehér darabokat* is, amelyekre a szülék bátran vihetik el az ó növendék lányaikat. Levelednek megörültem, a benne kifejezett érzelmeidet köszönöm s viszonzom, a kedves megbízatásban meg el fogok járni. — **Michnay Gyula.** 1. Nehányat besoroztam. 2. Géza is részt vehet. — **Zsigmondy Edith.** Mire e sorokat olvasod, reményelem ismét jogába lépett nálad cerusa helyett a toll, ami azt jelenti, hogy szerencsésen kimásztál a bajból. — **Fazekas József.** Köszöntelek s a *Kis Lap* táborába örömmel besorozlak téged is. — **V. G. Etelka.** Nem sokára üzenhetek. — **G. D.-né.** Annak a levélnek u. l. nyoma veszett. Ha ki nem menthető is, de érthető abban a nagy levél-áradatban, hogy egyik-másik elkallódik. — „**Az agglegény bábuja.**” Minden szerdán este a kézirat a szerkesztőségbe elvihető. — **Heigel Hus.** Két rejtvenyed a helyesírásban akad meg: *olló* és nem *ölló*; *óra* és nem *orra*. A 3-ik meg már szerfölte könnyű. Rajzodban és írásodban már több örömöm tellett. Mesédnek nem sokára sorát ejtem. Olvasás után szólok. — **Szarvady Irén.** Az előző üzenet utolsó pontjából te is érts. — „**Anyika.**” Legközelebb olvasásra kerül. Régi olvasóm művére méltán vagyok kíváncsi. — *Több levélről a jövő számban.*

### LEVELEZÉST

ohajt folytatni **Flór Annica** (Budapest, IV. Ujvilág-u., 33. l.) *Wurm* Bettikével.

### JÓ SZIV.

Az Ingyen-tej javára adtak **Mährich Ines** 24 fill. és **Poll Kata** 2 K.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

**F. b.**

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.  
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.